

LBRIS

We know
books

Cartea de față reunește volumele
Bucuria sărbătorilor și *Lumina din fereastră*,
apărute la Editura Sophia în 2009.

Povestiri de sărbători

Traducere din limba rusă:
Ana Florea

editura
Σοφία

București

CUPRINS

Bucuriile harului

Viscolul argintiu.....	7
Boboteaza	16
Ajunul Marelui Post.....	23
Postul Mare.....	32
Liturghia Darurilor	40
Duminica Ortodoxiei.....	46
Spovedania	56
Împărtășania	64
Cele Douăsprezece Evanghelii.....	71
Prohodul Mare	77
Sâmbăta Mare.....	82
Utrenia Luminată.....	88

Dreptatea lui Dumnezeu

Visul minunat.....	101
Slujba Domnului	117
Dumnezeu milostiv este și drept.....	124

Lumina din fereastră

Răstignirea din dragoste.....	141
Aniversarea.....	147
Verișoara	153
Lumânarea minunată	161

Încercarea	173
Musafira	182
Ștregărița	187
Dărnicia	196
Descoperirea	201
Barbie	209
Surpriza	217
Jucăria	225
Salvarea	233
Mulțumirea	237
Lumina din fereastră	241

Comenzi:

www.librariasophia.ro

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Tel.: 021 336 36 33

Viscolul argintiu

Până la Crăciun rămăsese mai puțin de o lună, însă el ne înștiința deja cu ninsori mai abundente. Pătrundea de dimineață un ger aspru pe la ferestre, se auzeau săniile trase pe drumurile pline de zăpadă, se cânta la slujbele din biserici „Hristos Se naște, slăviți-L!”, dar și visai noaptea Crăciunul, înfățișat sub forma unui viscol vesel, argintiu.

De obicei, în asemenea zile, nimic nu îți mai doreai din ceea ce este pământesc și, în special, a mai merge la școală. Acasă, părinții observaseră dispoziția mea înainte de mult-așteptata sărbătoare și îmi declarară sever:

– Dacă vei aduce note slabe, nu vei avea nici brăduț și nici cizme noi!

„Nu-i nimic, gândii eu în sinea mea, vom mai vedea... Dacă o să-mi pună nota șase la purtare, precum mi-a și zis profesorul, eu o voi modifica în nota nouă... La aritmetică sigur o să-mi pună nota patru, însă nici aceasta nu este o nenorocire.

Mihail Vasilevici, de obicei, scrie nota patru precum un zero, fără liniuță... La fel, și pe aceasta o voi preschimba în nota nouă sau zece..."

După ce cugetasem la toate acestea, le spusese și părinților mei:

– Notele mele vor fi bune!

A doua zi, când mă întorceam cu Grișka de la școală, l-am întrebat:

– Simți cum se apropie Crăciunul?

– Până acum încă nu, dar curând voi simți!

– Când?

– Atunci când mama va cumpăra o găscă și o va frige în cuptor!

Răspunsul lui Grișka m-a întristat atât de tare, încât mi-am plecat capul și i-am răspuns doar cu tăcere...

– De ce te-ai supărat? mă întrebă Grișka apoi.

Eu m-am uitat urât la el și i-am zis:

– Oare Crăciunul miroase a găscă friptă, prostuțele?

– Dar a ce miroase?

Întrebarea lui m-a surprins și mai tare, și nu am mai putut să îi spun nimic... Mă înroșisem la față... și mă supărasem destul de rău...

Pe zi ce trecea, apropierea Crăciunului se simțea din ce în ce mai mult. Prin magazine și brutării găseai jucării pentru brad, căluți din biscuiți, peștișori cu zahăr glazurați și bomboane învelite în hârtii aurii și argintii (de la care te dureau din-

ții când le mâncai, însă le mâncai, pentru că erau bomboane de Crăciun)...

Vacanța noastră începuse cu o săptămână înainte de mult-așteptata sărbătoare.

La sfârșitul trimestrului, Îl rugasem pe Dumnezeu să nu admită să mi se pună nota patru la aritmetică și nota șase la purtare, pentru a nu îi supăra pe părinții mei și pentru a nu mă lipsi de bucuria sărbătorii și de cizmele noi, cu dungi din piele roșie, promise.

Dumnezeu îmi auzise rugăciunea și, ca urmare a acestui fapt, profesorul îmi pusese nota șase la aritmetică, pentru „încurajare”, iar la purtare primisem nota nouă.

Crăciunul bătea la ferestre, picta pe geamuri flori argintii și aștepta să fie spălată dușumeaua din casă, să fie întinse pe jos covoarele pentru zilele mari, să fie aprinse cât mai multe candelile în fața icoanelor și să-i fie deschisă ușa pentru a-l invita să intre...

Iată că a sosit Ajunul. Afară era viscol și ningea cu fulgi albi, albi, cum nu se mai văzuseră în nici o altă zi de iarnă. În fața casei noastre era mult omăt și, făcând parte prin el, mă gândeam în sinea mea: „Ce zăpadă neobișnuită..., parcă ar fi sfințită!” Chiar și vântul care se auzea printre mesteceni era neobișnuit. Clopoței săniiilor și ai trăsurilor care mergeau pe drum, oamenii înzăpeziți, în cojoacele lor, totul în jur parcă era dintr-o poveste...

Pe șoseaua plină de omăt, un băiețel cu mănuși căra în sania sa un brăduț și, precum un îngerăș, avea chipul plin de bucurie și de lumină...

Eu zăbovisem în viscolul de afară. Auzeam în mine cum sufletul îmi era parcă plin de mângâierea celui mai minunat și mai înmiresmat cuvânt din lume, CRĂCIUNUL. El mirosea a vânt plin de fulgi de nea frumoși și reci și a ace de conifere mari și mici.

Nemaiștiind ce să fac de nins ce eram, de bucuria ce izvora din mine și de frumusețea acelei zile, am alergat la biserică și am ascultat cum se citeau prorociile despre Nașterea lui Hristos în Bethleem; mai apoi am alergat la piață, unde se vindeau brăduți, i-am pus piedică unui băiețel care trecea pe acolo și amândoi am căzut cu fața în troiene; apoi am lovit cu pumnul în cojocul plin de zăpadă al unui bărbat, care strigase după mine, numindu-mă „nătărăule”; iar după aceea am sărit gardul parcului din oraș, deși porțile lui erau deschise. În parc nu era țipenie de om; se auzea doar viscolul printre copaci. Mi-am făcut vânt și m-am aruncat cu fața în cele mai adânci troiene, lipindu-mă cu buzele de zăpadă... Istovit de atâta alergătură prin viscol și omăt, ud și înghețat, m-am întors acasă și am găsit sub icoane un brăduț... M-am așezat lângă el și am început a cânta, mai întâi liniștit, iar apoi mai tare și mai tare: „Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște”, iar în loc de „magii cu steaua călă-

toresc”, eu cântasem „lupii cu steaua călătorească”. Tatăl meu, auzindu-mi cântarea, mi-a spus:

– Ce prostuț ești! Unde s-a mai văzut ca lupii să călătorească împreună cu steaua!?

În bucătărie, mama pregătea carnea de vițel pentru masa de Crăciun. Eram flămând, însă până după privegherea de Crăciun nu era voie să mănânci... Tatăl meu, terminându-și lucrul, începuse a citi cu voce tare din Evanghelia. Eu îi ascultam cititul tăragănat și mă gândeam în sinea mea la Hristos, Care, micuț fiind, stătea culcat în iesle: „Cred că și atunci era viscol și zăpadă și Pruncului Iisus Îi era foarte frig!” Și atât de mult mi se făcuse milă de El, încât am început a plânge.

– Ce și s-a întâmplat de plângi? m-au întrebat părinții cu neliniște.

– Nimic. Mi-au înghețat degetele...

– Dacă nu ai altceva de făcut decât să alergi pe un asemenea viscol!

Și iată că, în sfârșit, se făcu seară. Făcându-ne semnul crucii în fața icoanelor, îmbrăcați în haine curate, cu toții am pornit spre Biserica „Schimbarea la Față a Domnului Nostru Iisus Hristos”, la privegherea Nașterii Mântuitorului. Viscolul de afară se mai liniștise, iar cerul era împresurat cu o mulțime de stele. Printre ele, eu căutam îndelung Steaua Crăciunului, iar mai târziu, spre imensa mea bucurie, am zărit-o. Ea lumina cel mai tare dintre toate, sclipind cu luminițe verzi și albastrii.

Iată că am ajuns și la biserică. Pe jos erau înșirate multe crengi de brad, iar de jur-împrejur, oriunde te uitai, totul sclipea și era plin de lumină. Chiar și chipul primarului durdului, pe care toți îl numeau „grăsanul”, lumina de bucurie, precum un sfânt al lui Dumnezeu. Negustorul Silantii citea în strană Pavecernița Mare. Vocea lui era răgușită și șoptită. Altădată, enoriașii erau nemulțumiți și cârteau că nu puteau înțelege cuvintele lui. Astăzi însă, cu ocazia minunatei sărbători, credincioșii se străduiau să îl asculte cu multă atenție, făcându-și cruce la auzul cuvintelor sale. Printre mulțimea de oameni, eu îl văzusem pe Grișka. Împingându-mă printre ei pentru a ajunge la el, i-am șoptit la ureche:

– În seara asta am văzut Steaua Crăciunului pe cer!... Este mare și albastră!...

Grișka se uită neîncredător la mine și replică:

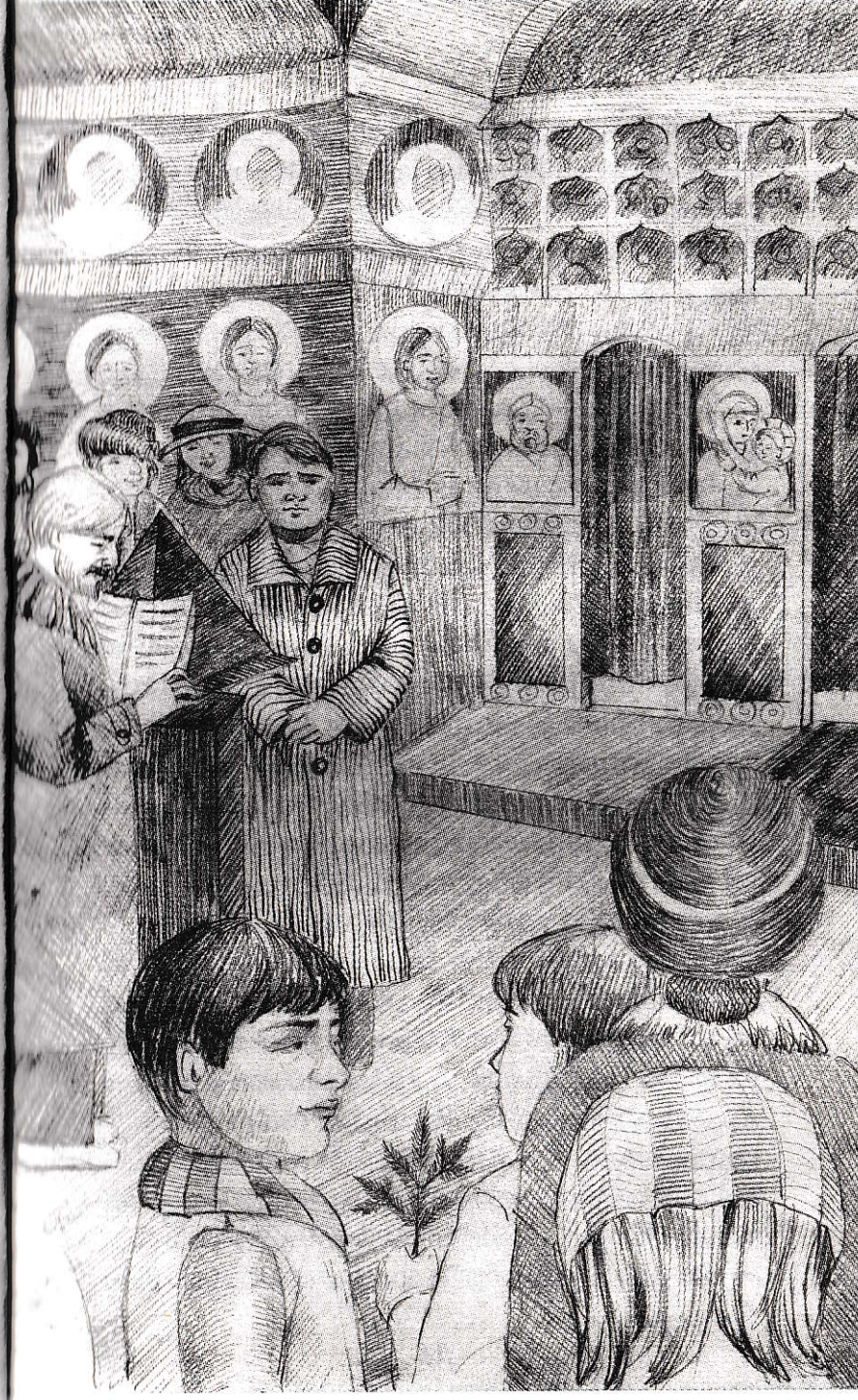
– Steaua aceasta este obișnuită! Vega se numește. Tot timpul o poți vedea pe cer!

Auzindu-l, m-am supărat atât de tare pentru răspunsul său, încât l-am îmbrâncit.

Un oarecare domn, văzând ce am făcut, m-a lovit cu palma peste ceafă, iar Grișka a adăugat:

– Lasă, că după slujbă vei primi și de la mine un pumn!

Negustorul Silantii nu se mai oprea din citit... Deodată a făcut o pauză și s-a uitat cu responsabilitate în jurul său. Toți presimțiseră și înțelese-

seră că imediat va avea loc ceva foarte important și deosebit. Liniștea din biserică devenise și mai profundă. Spre uimirea tuturor, Silantii urma să exclame tare și cu mai multă putere în vocea sa, clar și rar, următoarele stihuri:

– „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți, neamuri, și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!”

Cuvintele sale au fost preluate imediat de cor, printr-o cântare puternică, omogenă și luminoasă:

– „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți, neamuri, și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!”

Apoi, din Altar, părintele, îmbrăcat în veșminte albe, deschise Ușile Împărătești. Sfântul Altar sclipa de lumină (de la antimisul alb și argintiu de pe Sfânta Masă și de la veșmintele de pe Proscomidiar până la mulțimea lumânărilor și a candelor aprinse).

– „Auziți până la marginile pământului, căci cu noi este Dumnezeu”, răsună tare corul bisericesc, format din cele mai frumoase și bune voci din oraș. „Cei puternici, plecați-vă, căci cu noi este Dumnezeu... Cei ce locuiți în latura și în umbra morții, lumina va străluci peste voi, căci cu noi este Dumnezeu. Că Prunc S-a născut nouă și Fiu S-a dat nouă, căci cu noi este Dumnezeu... Și păcii Lui nu este hotar, căci cu noi este Dumnezeu...”

După ce se termină această minunată și înălțătoare cântare, Ușile Împărătești au fost închise din nou, iar Silantii a continuat să citească în

strană. Acum el se auzea mult mai hotărât, mai convingător și clar, de parcă interpretarea corului, care numai ce se terminase, îi „șlefuisese” vocea înfundată... După predica și felicitarea de Crăciun pe care le ținuse preotul, la balcon se auzi sunetul încet, încet al camertonului, și corul începu să cânte vesel troparul „Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeul Nostru...”

Întorcându-ne acasă după slujba de Crăciun, mama ne spuse să mutăm brăduțul în altă parte, pentru a îl proteja de candelile aprinse. Brăduțul nostru era atât de bogat, era plin de bomboane, mere și covrigei.

A doua zi veni la noi Urka, un băiețel evreu de vârsta mea. După ce ne felicită frumos pe toți cu ocazia sărbătorii Crăciunului, el admiră îndelung brăduțul împodobit, după care spuse niște cuvinte ce le plăcură tuturor:

– Hristos a fost un om foarte bun!

Mai apoi, Urka și cu mine ne așezarăm lângă brăduț, pe un covoraș cald și colorat și, urmărind cu degetul rândurile scrise în cartea de rugăciuni, am început a cânta împreună: „Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeul Nostru...”

În acea seară minunată eu visasem din nou viscolul argintiu și vedeam cum, parcă, prin ninsoare, mergeau niște lupi doar cu picioarele din spate și fiecare dintre ei avea câte o stea. Și toți cântau „Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru...”

Boboteaza

În ajun de Bobotează eu mă bătușem cu Grișka. Am încercat să îi povestesc din ceea ce auzisem de la bunicul meu, că astăzi, la miezul nopții, va coborî un înger din cer și va sfinți apa din râu, după care va cânta: „În Iordan botezându-Te Tu, Doamne...” Grișka nu mă crezuse și mă numise „flecar”. Nu am putut să-l iert pentru această poreclă și l-am împins într-o groapă plină de zăpadă, după care el m-a lovit la ceafă și m-a frecat cu omăt din cap până în picioare.

Îmi aduc aminte că am ajuns acasă cu lacrimi în ochi și roșu la față până în vârful nasului. Văzându-mi înfățișarea, părinții m-au întrebat:

– Ce ți s-a întâmplat?

– Grișka nu cre-de că a-pa din râu va cân-ta în a-ceas-tă noap-te!

Bineînțeles că părinții mei nu înțeleseseră mai nimic din durerea mea...

– Neastâmpăratule! mă certară ei, nici în Aju-nul Botezului Domnului nu poți să stai fără să te bați cu cineva?

– Dar eu pentru Dumnezeu și pentru Adevă-rul Lui m-am bătut!

A doua zi se făcea sfințirea Apei Mari. Cu toții ne pregătiserăm să mergem la biserică. Mama luase de sus micul vas cu puțină apă sfințită (ce mai rămăsese în el) de lângă paraclisul din colț și o aruncase în cenușa din sobă (deoarece era considerat un păcat să o arunci oriunde). Apoi tata mă întrebă:

– Știi cum se numea în trecut apa sfințită? Sfânta Agheasmă!

Eu repetasem cuvintele sale, care precum un fulger ieșiseră din mine și mă luminaseră, iar mai apoi, nu știu de ce, însă văzusem în imaginația mea incendiul de noapte (care avusese loc nu demult, peste râu) și fumul lui, care plutea în aer, deasupra orașului înzăpezit. De ce cuvântul „agheasmă” avea ceva în comun cu acest incendiu... eu nu îmi puteam explica. Oare nu din motiv că suna un pic nepământesc, neobișnuit și înfricoșător?

În drum spre biserică, văzând fulgii mari, frumoși și feluriți în „broderiile” lor, care cădeau din cer și acopereau tot ce găseau în jur, mama îmi spuse:

– Dacă și mâine va ninge tot așa, cu mila lui Dumnezeu, vom avea un an îmbelșugat și bogat în roadele pământului...

În sfârșit, am ajuns cu toții la biserică, plini de zăpadă (pe haine) și rumeni în obraji din pricina

gerului de afară. Din cauza ferestrelor înghețate, în biserică predomina o lumină aurie, exact cum se putea observa și între țurțurii pe care i-au adus de la râu în curtea noastră.

În mijlocul bisericii era amplasat un vas mare plin cu apă, iar alături de el era o măsuță mică, pe care se afla un potir argintiu pentru agheasmă, având trei lumânări mari prinse de marginea lui. La strană se citeau „prorociile”. Cuvintele lor susurau precum un izvor cu apă „vie” din pădure, iar în acele momente, când prorocii se adresau oamenilor simpli, a răsunat următorul stih: „Spălați-vă și curățați-vă, pocăiți-vă în fața lui Dumnezeu; cei însetați, mergeți de luați apă vie...”

La această slujbă se citeau 13 parimii. Și în toate puteai urmări cum se auzea parcă „prelingându-se” cuvântul „apă”. În imaginația mea de copil, vedeam proroci din Vechiul Testament îmbrăcați în haine largi, luminați de razele soarelui, retrași, însingurați printre pietrele munților înalți, și deasupra lor se întindea cerul biblic din chihlimbar..., iar vântul le bătea în față, răvășindu-le părul sur...

Când se cântă din strană „Glasul Domnului peste ape”, părintele ieși împreună cu diaconul din Sfântul Altar și se apropiară de vasul cu apă din mijlocul bisericii. Paracliserul aprinse lumânările de pe marginea potirului argintiu. Iar eu mă gândeam:

– Iată că și în biserică se cântă că vocea Domnului se aude peste ape, iar Grișka nu crede... Vai de sufletul lui când va ajunge pe lumea cealaltă!

Eu îl căutam cu ochii prin biserică pe Grișka, pentru a-i spune încă o dată despre aceasta, însă el nu venise...

Preotul citea rugăciunea „Poruncește-ne, Doamne, căci minunate sunt lucrurile Tale... Ție Ți cântă soarele, pe Tine Te slăvește luna, stelele sunt acoperământ picioarelor Tale..., lumina Te ascultă pe Tine...” După rugăciunea făcută, preotul cufundă de trei ori crucea de aur în apă, cântând minunatul tropar (care mirosea a zăpadă și a vânt) „În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat”..., după care îi stropi pe toți oamenii cu Agheasmă Mare.

De la picăturile reci care îmi acoperiseră fața, mi se părea că imediat va apărea sau va coborî din cer o nemaipomenită bucurie și fericire, și toate vor fi la fel de minunate ca în ziua Îngerului meu, când tata îmi dădea o monedă de argint, iar mama îmi dădea o monedă de bronz și o prăjitură mică. Slujba și Liturghia se terminară în mijlocul bisericii, în fața unui sfeșnic aprins. Părintele a povestit tuturor celor prezenți:

– Acest sfeșnic aprins Îl simbolizează pe Mântuitorul, Care a venit pe pământ să lumineze întreaga lume!

După aceea, toți oamenii din biserică s-au îmbulzit să își ia apă sfințită din vasul cel ma-